

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.940 van 26 juni 2001
in de zaak A. 99.307/IX-2671.**

In zake : Etienne HANDSCHOEWERKER,
wonende te OOSTENDE,
Leopold Van Tyghemlaan 50

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
de Federale politie Algemeen Commando
DGP/DPS,
gevestigd te BRUSSEL,
Fritz Toussaintstraat 47.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Etienne HANDSCHOEWERKER op 11 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 27 oktober 2000 waarbij hij bij wege van tuchtmaatregel op anciënniteitspensioen wordt gesteld;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Etienne HANDSCHOEWERKER is sinds 24 juni 1970 lid van de rijkswacht. Op 26 juni 1983 is hij benoemd in de graad van eerste wachtmeester. Op 8 april 1997 legt de minister van Binnenlandse Zaken hem de tuchtstraf van de terugzetting in graad op.

1.2. Op 24 juni 1997 geeft het algemeen commando van de rijkswacht aan de minister van Binnenlandse Zaken een advies over de deelneming van rijkswachters aan bewakingsopdrachten buiten hun ambtsuitoefening. Aanleiding daarvoor is een vraag van de VZW DE BUHNE, die evenementen organiseert en de bijhorende bewakingsopdrachten vervult en waarin verzoeker actief is.

Het advies luidt dat de activiteiten van de VZW kunnen vallen onder de wet van 10 april 1990 inzake de bewakingsondernemingen, dat in dat kader rijkswachters geen toestemming kunnen krijgen om daaraan deel

te nemen -zelfs onbezoldigd- en dat in ieder geval het deontologisch niet aanvaardbaar is dat een rijkswachter tegelijkertijd private beveiligingsopdrachten uitvoert.

1.3. Op 18 augustus 1997 redigeert de directeur-personeel van het rijkswachtdistrict Brugge een nota waarin hij vermeldt dat verzoeker op 21-22 februari 1997 tijdens een mega-fuif in Brugge deel uitmaakte van de veiligheidsdienst die door de organisator was ingehuurd en dat verzoeker sinds 1994 lid is en sinds 1997 beheerder van de VZW DE BUHNE, de betreffende veiligheidsdienst. Hij brengt het sub 1.1. vermelde standpunt van de rijkswacht in herinnering, maar besluit de zaak zonder gevolg te laten omdat aangenomen kan worden dat verzoeker er zich niet bewust van was dat hij een tuchtinbreuk beging.

Verzoeker ondertekent die nota voor kennisneming op 9 september 1997. Op 3 oktober 1997 neemt verzoeker kennis van een aan hem persoonlijk gerichte nota van de directeur-personeel waarin gesteld wordt :

"Hierbij licht ik U in dat het voor rijkswachters in actieve dienst niet toegelaten is tegelijkertijd private 'security' opdrachten uit te voeren, zelfs al gebeurt dit onbezoldigd.

In geval dit verbod niet wordt gerespecteerd maakt U zich schuldig aan een deontologische inbreuk en zal U op tuchtgebied worden vervolgd."

Verzoeker heeft op geen enkele wijze de wettigheid van die nota en het aan hem gerichte bevel betwist.

1.4.1. Op 18 november 1999 gelast de directeur-personeel van het district Brugge de commandant van de brigade Gistel ermee te onderzoeken of er rijkswachters worden ingeschakeld in een veiligheidsdispositief georganiseerd door de VZW DE BUHNE naar aanleiding van TMF Mega Dance te Oudenburg op 19 november 1999.

Op 25 november 1999 meldt de brigadecommandant van Gistel dat onder meer verzoeker op 19 november 1999 heeft deelgenomen aan de activiteiten van de VZW te Oudenburg.

1.4.2. Op 13 december 1999 gelast dezelfde directeur een voorafgaand onderzoek met betrekking tot mogelijke nevenactiviteiten door rijkswachters. Hij ontvangt het resultaat van dat onderzoek op 1 februari 2000. Verzoeker blijkt lid te zijn van de VZW, zelfs lid van de beheerraad, en hij was op 19 november 1999 "als lid van de VZW ingeschakeld in de algemene organisatie" waarmee bedoeld wordt dat hij logistieke opdrachten uitvoerde en instond voor het goed en ordentelijk verloop van het gebeuren. Hij heeft zich door het dragen van een T-shirt van de VZW ten overstaan van het publiek duidelijk herkenbaar gemanifesteerd. Voor zijn inspanning is hij niet vergoed.

1.5. Op 30 maart 2000 redigeert de directeur-personeel een inleidend tuchtverslag waarin de gebeurtenis van 19 november 1999 wordt uiteengezet en waarin, met verwijzing naar de sub 1.3. vermelde mededeling wordt besloten :

"2.5 WM HANDSCHOEWERKER blijkt dus dit verbod flagrant te hebben genegeerd. Uit het onderzoek is gebleken dat hij ook nog altijd lid is van de bewuste VZW (Bijl C). Bovendien was hij op het ogenblik van de vaststelling van 19-11-1999 sinds 15-02-1999 vrij omwille van gezondheidsredenen. Betrokkene hernam pas zijn dienst op 01-02-2000, waarbij zijn activiteiten beperkt zijn tot halftijdse prestaties en enkel bureeldienst betreffen (Bijl E).

2.6 WM HANDSCHOEWERKER heeft reeds heel wat moeilijkheden gehad op tuchtgebied omdat hij, ondanks opmerkingen, schriftelijke aanmaningen en tuchtstraffen blijkt geeft van een verregaande zorgeloosheid en nalatigheid. Dit heeft geresulteerd in een tuchtrechterlijke terugzetting in de graad op 08-04-1997 (Bijl F). Ondanks deze tuchtstraf heeft WM HANDSCHOEWERKER geen noemenswaardige inspanning gedaan die zou kunnen toelaten hem een gunstige evaluatie te geven voor een nieuwe bevordering tot de

graad van 1WM. De feiten die hier het voorwerp uitmaken van het tuchtdossier illustreren zeer duidelijk zijn totale onverschilligheid voor opmerkingen of verwittigingen vanwege zijn chefs.

2.7 WM HANDSCHOEWERKER heeft zich dus schuldig gemaakt aan een inbreuk tegen art 24/12 § 1 dat verbiedt een bijkomende activiteit uit te oefenen tenzij daartoe een toelating werd gegeven door de Minister van Binnenlandse Zaken (art 24/12 § 2). Op het ogenblik van de inbreuk wist hij dat het hem verboden was deze activiteit uit te oefenen. Hij heeft dus geen gevolg gegeven aan een gegeven bevel. Door deze activiteit uit te oefenen tijdens een periode van VGR beging hij tevens een inbreuk tegen de integriteit".

De directeur-personeel zendt het dossier door naar de commandant van de groep West-Vlaanderen omdat naar zijn oordeel de ernst van de inbreuken een strengere straf noodzaken dan een waarschuwing of een blaam.

1.6. Verzoeker wordt op 9 juni 2000 en op 7 juli 2000 verhoord door de directeur-personeel van de groep West-Vlaanderen, korpscommandant. Met een nota van 13 juli 2000 adieert deze de onderzoeksraad. Hij wijst daarin op de drie volgende tuchtinbreuken :

"4.1 'een activiteit te hebben uitgeoefend, die volgens een bijzondere wet onverenigbaar was met de hoedanigheid van lid van het operationeel korps der rijkswacht' door :

- . op 19 Nov 99, te OUDENBURG, deel te hebben genomen, als bestuurslid van de VZW DE BUHNE en als verantwoordelijke voor een bepaalde zone, aan de beveiliging van een massabijeenkomst, genaamd TMF Mega Dance, georganiseerd in de stedelijke sporthal 'Ter Beke',
(Ref : Art 24/12 § 1 der Statutaire Wet).

4.2 'niet loyaal te hebben gehandeld' door :

- . de voorgaande activiteit te hebben uitgeoefend alhoewel hij met verlof was om gezondheidsredenen;
(Ref : Art 24/2 § 1 der Statutaire Wet)

4.3 'zich niet te hebben gedragen naar de richtlijn die werd gegeven in het belang van de dienst' door :

- . deze activiteit te hebben uitgeoefend ondanks de formele richtlijn van zijn overste, hem verstrekt

op 18.08.97, om zich, om reden van onverenigbaarheid, niet verder in te laten met dergelijke activiteiten.
(Ref : Art 24/1 § 2 en 24/2 § 2 der Statutaire Wet)".

Hij stelt voor verzoeker bij wege van tuchtmaatregel ambtshalve te pensioneren en geeft daarvoor volgende redengeving :

"De door mij weerhouden tuchtinbreuken, die ik hem ten laste leg en als bewezen beschouw, weerspiegelen en bevestigen nogmaals zijn laakbare houding ten opzichte van zijn beroepsplichten als rijkswachter.

Zijn respect voor de wet, en de weerslag hiervan op zijn vrije tijdsactiviteiten, laat staan deze in een periode van verlof om gezondheidsredenen, is zeer beperkt en wordt 'aangepast' aan zijn noden.

De regels van de statutaire wet inzake de onverenigbaarheid van het ambt interpreteert hij zeer selectief en niet consequent.

Het begrip van loyaliteit kent hij niet, evenmin respecteert hij volkomen de richtlijn van zijn overste die hem werd verstrekt in het belang van de dienst én in zijn belang. Dit laatste is hem blijkbaar ontgaan. In plaats van zich ernstig te beraden over zijn rol en zijn toekomst in de VZW DE BUHNE laat hij maar begaan en doet verder alsof niets aan de hand is. Een initiatief om zich als rijkswachter te laten gelden en het ambt te vrijwaren van enige dubbelzinnigheid, neemt hij niet alhoewel de kansen en de tijd daartoe zeer ruim waren.

Zowel de houding als de begane tuchtinbreuken beschouw ik als zeer ernstig.

In welke mate kan de rijkswacht in volle vertrouwen nog op zijn engagement, dienstijver en loyaliteit blijven rekenen ? In hoeverre zal hij zich nog schikken naar de richtlijnen van zijn chefs die in het belang van de dienst worden verstrekt? Hoe lang nog zal hij zijn verbintenissen en zijn verplichtingen naast zich neerleggen?

Hierop vind ik nergens een afdoend antwoord.

Ik meen dat, rekening houdende met de voorgaande straf, namelijk de terugzetting in de graad, betrokkene een zeer ernstige waarschuwing heeft gekregen resoluut het roer om te gooien wil hij nog verder in de rijkswacht dienen. Blijkbaar volstond dit niet. Deze eerder opgelopen tuchtstraf beschouw ik derhalve als een verzwarende omstandigheid".

1.7. Op 30 augustus 2000 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad.

Die geeft dezelfde dag het volgende advies :
de drie ten laste gelegde feiten worden bewezen bevonden
en aan verzoeker ten laste gelegd; er wordt vastgesteld
dat de drie feiten elk op zich een tuchtinbreuk vormen
en dat zij, in hun geheel genomen, zeer ernstig zijn; er
wordt besloten dat "een ambtshalve pensionering als
tuchtstraf moet worden opgelegd" en daarvoor wordt
volgende motivering aangevoerd :

"Overwegende dat de bewezen verklaarde tucht-
inbreuken zeer ernstig zijn;
dat WM HANDSCHOEWERKER bewust heeft gehandeld in
strijd met de wet en met korpsonderrichtingen die hem
eerder op formele wijze werden ter kennis gebracht;
dat hij aldus zijn status van personeelslid van de
rijkswacht in ernstige mate in het gedrang heeft
gebracht;

Overwegende dat bewezen is dat WM HANDSCHOEWERKER
deze onwettige activiteiten uitoefende toen hij in
verlof was om gezondheidsredenen;
dat hij door het geheel van de feiten, inbegrepen de
omstandigheden waarin ze gebeurden, de vertrouwens-
relatie tussen hemzelf en de rijkswachtoverheid in
ernstige mate heeft geschaad;

Overwegende dat WM HANDSCHOEWERKER door zijn
gedrag zijn onpartijdigheid, zijn beschikbaarheid en
zijn onkreukbaarheid heeft geschonden;
dat de ernst van de feiten van dien aard is dat het
vertrouwen van de rijkswachtoverheid in
WM HANDSCHOEWERKER blijvend in vraag kan worden
gesteld;

Overwegende dat bij de bepaling van de straf
rekening moet worden gehouden met de ernst van de
feiten en de aantasting die ze meebrengen voor het
belang van de dienst;

Overwegende dat de gepleegde feiten het bewijs
opleveren van een blijvende laakbare houding van
WM HANDSCHOEWERKER;

dat zijn wijze van dienen, zijn tuchtrechtelijk
verleden en de nieuwe feiten wijzen op een voort-
durende miskenning van zijn verplichtingen als
rijkswachter;

dat WM HANDSCHOEWERKER, na vorige tuchtsancties,
heeft verzuimd zijn gedrag aan te passen;

dat hij voortdurend het belang van zijn taakuit-
voering is blijven miskennen;

dat rekening houdend met het progressiviteitsbeginsel
een ambtshalve pensionering als tuchtstraf moet
worden opgelegd";

1.8. Op 5 september 2000 zendt de voorzitter van de onderzoeksraad het advies aan de minister van Binnenlandse Zaken.

1.9. Bij koninklijk besluit nr. 702 van 27 oktober 2000 wordt verzoeker, met toepassing van artikel 3, B, a), 1°, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen op datum van 1 december 2000, op anciënniteitspensioen gesteld. In het bijhorend voorstel van de minister wordt volgende redengeving ontwikkeld :

"(...)

Op 30 augustus 2000 werd door de onderzoeksraad in deze zaak een advies uitgebracht. Na kennis te hebben genomen van dit advies, stelde ik vast dat de raad heeft geoordeeld dat de hiernavolgende feiten bewezen zijn en Wachtmeester HANDSCHOEWERKER ten laste worden gelegd.

Wachtmeester HANDSCHOEWERKER, heeft als lid van het operationele korps van de rijkswacht, op 19 november 1999, te OUDENBURG, als bestuurslid van de vzw DE BUHNE en als verantwoordelijke voor een bepaalde zone, deelgenomen aan de beveiliging van een massabijeenkomst, genaamd TMF MEGA DANCE, georganiseerd in de stedelijke sporthal 'TER BEKE'.

Wachtmeester HANDSCHOEWERKER heeft als lid van het operationele korps van de rijkswacht niet loyaal gehandeld door op 19 november 1999, met verlof zijnde om gezondheidsredenen te Oudenburg als bestuurslid van de vzw DE BUHNE en als verantwoordelijke voor een bepaalde zone deel te hebben genomen aan de beveiliging van een massabijeenkomst genaamd 'TMF MEGA DANCE'.

Wachtmeester HANDSCHOEWERKER heeft zich als lid van het operationele korps van de rijkswacht niet gedragen naar de richtlijn die hem op 18 augustus 1997 werd gegeven in het belang van de dienst, door namelijk op 19 november 1999 te Oudenburg deel te hebben genomen aan een activiteit bestaande in het toezicht op een controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op voor het publiek toegankelijke plaatsen.

Wat de omschrijving van die feiten betreft, heeft de onderzoeksraad geoordeeld dat het uitoefenen van diensten van toezicht en beveiliging ten voordele van de vzw DE BUHNE ondanks een verlof om gezondheidsredenen terwijl die activiteit volgens een bijzondere wet onverenigbaar was met de hoedanigheid van lid van het operationeel korps van de rijkswacht, een tekortkoming aan de ambtsplichten en de waardigheid van het ambt betreft;

dat het rijkswachtpersoneel erop gewezen werd dat zij hun houding en gedrag, zowel in de uitoefening van hun ambt als daarbuiten, permanent moeten afstemmen op de essentiële deontologische normen en er zorg voor moet dragen dat zij nooit aanleiding geven tot enige dubbelzinnigheid op dit vlak;
dat van personeelsleden van de rijkswacht verwacht wordt dat zij blijf geven van een volstrekte onkreukbaarheid en integriteit;
dat de goede werking van de rijkswacht en het wel-slagen van haar acties vereisen dat haar personeels-leden de deontologische plichten en waarden inherent aan hun staat onvoorwaardelijk naleven;
dat deze waarden niet alleen in dienst in acht moeten worden genomen, maar dat zij tevens gelden in het privé-leven, voor zover zij noodzakelijk zijn voor de goede werking van de dienst.

De raad oordeelde dan ook dat de door Wachtmeester HANDSCHOEWERKER gepleegde tuchtvergrijpen in hun geheel zeer ernstig zijn en betrokkene een ambtshalve pensionering diende te worden opgelegd.

Met toepassing van de bepalingen van artikel 24/34, § 2, alinea 2 van de hiervoor reeds vermelde wet, bindt het advies van de onderzoeksraad wat de uiteenzetting van de feiten en de eventuele tenlastelegging hiervan aan het betrokken personeels-lid betreft, de overheid die bevoegd is om te straffen.

Na onderzoek van het dossier sluit ik mij aan bij het door de raad uitgebrachte advies omtrent de omschrijving van de feiten en de voorgestelde tucht-straft.

Vaststellende dat Wachtmeester HANDSCHOEWERKER meer dan twintig jaar werkelijke dienst telt, stel ik voor dat hij met toepassing van artikel 3.B.a)1° van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen op pensioen zou worden gesteld".

Van dat besluit wordt thans de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd. Het besluit is aan verzoeker op 16 november 2000 ter kennis gebracht.

2.1. Overwegende dat verzoeker de regelmatigheid van de nota met opmerkingen betwist; dat hij betoogt dat het aan de verwerende partij toekomt om het bewijs te leveren dat zij regelmatig voor de Raad van State vertegenwoordigd wordt en dat zij dus moet bewijzen dat Els VAN ROSSEM gedelegeerd is om de minister van Binnen-landse Zaken in deze zaak te vertegenwoordigen;

2.2. Overwegende dat, naar blijkt uit het in het Belgisch Staatsblad van 6 februari 2001 bekendgemaakte besluit nr. 249 van de minister van Binnenlandse Zaken, Mevr. Els VAN ROSSEM van de minister van Binnenlandse Zaken formeel de bevoegdheid heeft gekregen om, in zaken als de onderhavige, de belangen van de minister voor de Raad van State te behartigen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 35 van het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht evenals van de daarmee verbonden beginselen die collegiale organen verplichten om geheim te stemmen; dat hij uiteenzet wat volgt : volgens de rechtspraak van de Raad van State is het een algemeen beginsel dat collegiale organen geheim stemmen in aangelegenheden die bepaalde personen betreffen; dat er aan die substantiële vormvoorwaarde voldaan is moet blijken uit de notulen of uit de beslissing; in zijn geval heeft de onderzoeksraad bij meerderheid en bij geheime stemming een beslissing genomen over het bewijs van de feiten, over hun aanrekening en het tucht-rechtelijk karakter ervan evenals over de ernst van de tuchtinbreuken maar het advies van de onderzoeksraad vermeldt niets over de stemmenverhouding; het vermeldt zelfs niet dat er over het strafvoorstel geheim gestemd

is; op grond daarvan mag aangenomen worden dat er niet geheim gestemd is over het strafvoorstel en dat ook de andere beslissingen niet geldig tot stand gekomen zijn;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat het middel feitelijke grondslag mist aangezien het advies van de onderzoeksraad zelf stelt dat de verschillende beslissingen "bij meerderheid van stemmen" genomen zijn en dat het document "resultaat van de stemming" duidelijk de uitslag van de stemming aangeeft;

3.3.1. Overwegende dat artikel 35, tweede lid, van het in het middel vermelde koninklijk besluit van 25 april 1979 uitdrukkelijk bepaalt dat alle beslissingen van de onderzoeksraad worden genomen bij gewone meerderheid, dat de stemming geheim is en dat bij staking van stemmen de stem van de voorzitter beslissend is; dat die expliciete regeling de toepassing van de algemene beginselen waarnaar verzoeker verwijst uitsluit;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij met het document nr. 20/033/N van 30 augustus 2000, dit is het door de voorzitter en de secretaris van de onderzoeksraad geredigeerde proces-verbaal van de samenstelling van de onderzoeksraad en het verloop van de stemming, het bewijs voorlegt van de verschillende vragen waarover geheim is gestemd en van het resultaat van elk van die stemmingen; dat de bewijskracht van dat proces-verbaal niet wordt betwist; dat, met dat stuk voor ogen, vastgesteld kan worden dat het middel, in al zijn aspecten, feitelijke grondslag mist; dat het middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel een aantal onregelmatigheden aanvoert die

toegesplitst zijn op het advies van 30 augustus 2000 van de onderzoeksraad, waarop het bestreden besluit gesteund is; dat hij het middel in negen onderdelen opsplitst :

- eerste onderdeel : feit 1 betreft de deelneming door verzoeker, als bestuurslid van de VZW DE BUHNE en verantwoordelijke voor een bepaalde zone, aan de massabijeenkomst van 19 november 1999 te Oudenburg en dat feit is als een tuchtinbreuk bestempeld omdat de wetgever een politieambtenaar in actieve dienst verbiedt een ander beroep, opdracht of dienst te vervullen -zelfs onbezoldigd- en omdat verzoeker, door de overtreding van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, een activiteit heeft uitgeoefend die volgens een bijzondere wet onverenigbaar was met de hoedanigheid van rijkswachter; evenwel is voor de onderzoeksraad afdoende aangetoond, onder meer met een verwijzing naar de statuten van de vereniging, dat de VZW DE BUHNE geen bewakingsonderneming of een interne bewakingsdienst in de zin van de wet van 10 april 1990 is en dat zij zich ook niet bezighoudt met interne beveiliging van massabijeenkomsten; er is, te zijner verdediging, ook uiteengezet dat het feit dat verzoekers naam op het veiligheidsplan terug te vinden is niet betekent dat hij zich beziggehouden heeft met 'security' of dat hij veiligheidsdiensten aan derden geleverd heeft maar dat hij enkel praktische en logistieke opdrachten vervuld heeft; in ieder geval viel de VZW vóór 1 november 1999 niet onder de toepassing van de wet van 10 april 1990;
- tweede onderdeel : feit 2 betreft het deloyaal handelen van verzoeker omdat hij reeds geruime tijd met ziekteverlof was toen hij op 19 november 1999 als verantwoordelijke voor een bepaalde zone meewerkte aan de beveiliging van een massabijeenkomst; de onderzoeksraad beschouwt dat als een dienst inherent aan het beroep van rijkswachter, maar het is van tweeën een : ofwel is het optreden onverenigbaar met het

beroep van rijkswachter en kan het niet beschouwd worden als een optreden inherent aan het beroep van rijkswachter, ofwel behoort het optreden tot de taken van een rijkswachter, maar dan moet opgemerkt worden dat het verlof wegens ziekte niet uitsluit dat de betrokkene nog taken "inherent aan zijn functie" ontplooit en dat in elk geval de onderzoeksraad geen motief vermeldt waarom zijn houding niet loyaal zou zijn;

- derde onderdeel : feit 3 betreft het overtreden van de richtlijn van 18 augustus 1997 doordat hij op 19 november 1999 deelgenomen heeft aan een activiteit met betrekking tot het toezicht op een controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid in openbare plaatsen; die richtlijn kan evenwel geen rechtmatige grondslag vormen voor een tuchtover-treding maar veeleer een -zoals aangetoond in het eerste onderdeel- kennelijk onwettig bevel dat niet moet nageleefd worden;
- vierde onderdeel : de onderzoeksraad heeft rekening gehouden met feiten uit februari 1997 die in die tijd wel aanleiding hebben gegeven tot een tuchtonderzoek maar niet tot een tuchtveroordeling; minstens kan niet worden nagegaan in welke mate de onderzoeksraad met die feiten rekening gehouden heeft;
- vijfde onderdeel : de feiten uit februari 1997 waren verjaard op het ogenblik dat de onderzoeksraad ze in haar beoordeling betrokken heeft;
- zesde onderdeel : de onderzoeksraad beschouwt drie tuchtfeiten als "de uiting van een voortdurende schul-dige gedraging" en beoordeelt, voor de ernst van de zaak, de drie feiten als een geheel, maar het beginsel "non bis in idem" verzet er zich tegen dat eenzelfde feit op verschillende wijzen als een tuchtinbreuk in rekening wordt gebracht; daarenboven kunnen eenmalige feiten niet de uiting vormen van een voortdurend

schuldig gedrag, aangezien de feiten uit februari 1997 niet meer in rekening mogen worden gebracht;

- zevende onderdeel : artikel 24/13, § 2, vierde lid, van de wet van 27 december 1973 laat het ontslag van rechtswege slechts toe wanneer bepaalde voorwaarden zijn vervuld, onder meer wanneer er sprake is van herhaling van tuchtrechtelijke feiten die geleid hebben tot niet-doorgehaalde tuchtstraffen, maar zulks is hier niet het geval aangezien de eerder opgelopen tuchtstraffen niets van doen hadden met de hier aan de orde staande tuchtverwijten;
- achtste onderdeel : artikel 24/13, § 2, derde lid, laat een strengere bestraffing toe in geval er niet doorgehaalde tuchtstraffen bestaan; hij is het voorwerp geweest van een tijdelijke ambtsontheffing voor een week, opgelegd op 1 mei 1996 en van een tuchtstraf van terugzetting in graad, opgelegd op 1 juni 1997 maar de eerstgenoemde maatregel is geen door de rijkswachtwet ingestelde tuchtstraf en dus kon de onderzoeksraad daar geen steun in vinden om hem strenger te straffen;
- negende onderdeel : de onderzoeksraad heeft de wijze van dienen van verzoeker in ogenschouw genomen, maar op grond daarvan kan geen tuchtmaatregel -alleen een ordemaatregel- opgelegd worden;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop het volgende antwoord geeft :

- eerste onderdeel : blijkens haar statuten heeft de VZW DE BUHNE tot doel het ontspannen van haar leden door de organisatie van culturele evenementen en de organisatie van die evenementen tot ontspanning van de gemeenschap, kan zij ook verrichtingen uitvoeren die met dat doel verband houden en kan zij meewerken aan elke gelijkaardige bedrijvigheid; een bijeenkomst als TMF Mega Dance, dat een evenement voor de ontspanning van de gemeenschap is, houdt in dat er

veiligheidscontrole gebeurt en die veiligheidscontrole valt binnen het doel van de VZW; de wet van 10 april 1990 -artikel 1, § 1, 5°, dat van kracht is vanaf 1 november 1999- beschouwt als een bewakingsonderneming elke persoon die een activiteit uitoefent bestaande in de blijvende of tijdelijke levering aan derden van diensten van "toezicht op een controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op voor het publiek toegankelijke plaatsen"; de taak van zoneverantwoordelijke die verzoeker op 19 november 1999 vervuld heeft betreft duidelijk de uitoefening van controletaken met het oog op de handhaving van de veiligheid van het evenement; daarenboven verbiedt artikel 2 van de wet van 10 april 1990 het uitoefenen van bewakingsactiviteiten door niet-vergunde ondernemingen en is de VZW DE BUHNE van dergelijke vergunning niet vrijgesteld; tenslotte stelt de wet van 10 april 1990 dat iemand die de laatste vijf jaar lid is geweest van een politiedienst niet in een raad van bestuur van een bewakings- of beveiligingsonderneming kan zetelen en verzoeker is lid van de raad van bestuur van de VZW;

- tweede onderdeel : het beroep van rijkswachter houdt in dat er diensten van controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op openbare plaatsen worden gepresteerd en die diensten zijn dus inherent aan het beroep van rijkswachter; een rijkswachter die wegens gezondheidsredenen met verlof is kan die diensten niet presteren; wanneer hij niet in staat is die diensten voor de overheid uit te voeren dan kan hij die diensten ook niet in een soortgelijk kader uitoefenen zonder de ziekte-toestand, waarvoor hij verlof gekregen heeft, te ontkennen;
- derde onderdeel : verzoeker toont niet aan dat de nota van 18 augustus 1997 een kennelijk onwettig bevel betrof; in ieder geval heeft de onderzoeksraad de feiten uit 1997 niet bij de zaak betrokken, maar ze

enkel vermeld om aan te tonen dat verzoeker zich niet naar de dienstorders heeft gedragen; om de laatstgenoemde reden kan er ook geen sprake zijn van het betrekken van die feiten bij de strafmaat, noch van een schending van de wettelijke verjaringsregeling, aangevoerd in het vierde en het vijfde onderdeel van het middel;

- zesde onderdeel : uit dezelfde feiten zijn drie tenlasteleggingen gehaald (feit 1 : deelnemen als bestuurslid van een VZW en als verantwoordelijke voor een bepaalde zone aan de beveiliging van een massabijeenkomst; feit 2 : die activiteit uitoefenen op het ogenblik dat hij met verlof was om gezondheidsredenen; feit 3 : die activiteit uitoefenen tegen de hem gegeven richtlijn in); inzonderheid uit de derde tenlastelegging blijkt dat aan verzoeker verweten is zijn gedrag niet te hebben aangepast;
- zevende onderdeel : de onderzoeksraad heeft bij zijn beslissing geen acht geslagen op artikel 24/13, § 2, van de wet van 27 december 1973 en daarenboven sluit die bepaling niet uit dat de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering wordt opgelegd voor andere gevallen dan de in het laatste lid van die bepaling genoemde gevallen;
- achtste onderdeel : verzoeker leest artikel 24/13 van de wet van 27 december 1973 verkeerd want de non-activiteit bij tuchtmaatregel heeft, overeenkomstig artikel 25, 3°, van dezelfde wet, een tijdelijke ambtsontheffing tot gevolg;
- negende onderdeel : een ordemaatregel en een tuchtmaatregel kunnen samengaan; de verwijzing naar "de wijze van dienen" van verzoeker belet niet dat er voor de gepleegde feiten een tuchtmaatregel wordt opgelegd, aangezien verzoeker zich niet gedragen heeft zoals men redelijkerwijze van een rijkswachter mag verwachten, meer bepaald dat hij zich gedraagt naar de opdrachten

vermeld in de artikelen 24/2 en 24/3 van de wet van 27 december 1973;

4.3.1.1. Overwegende dat uit het overgelegde dossier blijkt dat de VZW DE BUHNE onder meer tot doel heeft het organiseren van evenementen om de gemeenschap te ontspannen, dat zij alle verrichtingen kan doen die daar verband mee houden en dat zij ook haar medewerking kan verlenen aan elke gelijkaardige bedrijvigheid; dat niet betwist wordt dat de organisatie, door de VZW, van "TMF Mega Dance" op 19 november 1999 een evenement is om de gemeenschap te ontspannen; dat de organisatie van dergelijk evenement met zich brengt dat er controle gebeurt om de veiligheid van het publiek te garanderen; dat te dien aanzien trouwens een draaiboek voor de veiligheidsdiensten is uitgetekend en dat verzoeker daarin voorkwam als de zoneverantwoordelijke voor de zone 2; dat verzoeker niet ontkent dat hij in die zin aan de beveiliging van het evenement meegewerkt heeft;

4.3.1.2. Overwegende dat artikel 1, § 1, eerste lid, 5°, van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten -bepaling die uitwerking gekregen heeft vanaf 1 november 1999- als een bewakingsonderneming in de zin van die wet beschouwt, elke rechtspersoon of natuurlijke persoon die een activiteit uitoefent bestaande in de blijvende of tijdelijke levering aan derden van diensten van "toezicht op een controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op voor het publiek toegankelijke plaatsen"; dat artikel 1, § 2, van dezelfde wet bepaalt dat als een interne bewakingsdienst moet worden beschouwd, elke dienst die door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon ten eigen behoeve en op voor het publiek toegankelijke plaatsen georganiseerd wordt in de vorm van, onder meer, de in § 1, eerste lid, 5°, opgesomde activiteiten; dat

artikel 2, § 1, van dezelfde wet het organiseren van een bewakingsonderneming of een interne bewakingsdienst afhankelijk maakt van een vergunning;

4.3.1.3. Overwegende dat, prima facie, het dossier aantoont dat de VZW DE BUHNE op 19 november 1999 activiteiten heeft uitgeoefend die kunnen beschouwd worden als de levering aan derden of het verrichten ten eigen behoeve van diensten van toezicht op een controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op voor het publiek toegankelijke plaatsen en dat zij in die zin onder het toepassingsgebied viel van artikel 1, § 1, eerste lid, 5°, of van artikel 1, § 2, van de wet van 10 april 1990, die op 1 november 1999 in werking getreden zijn;

4.3.1.4. Overwegende dat buiten betwisting staat dat verzoeker deelgenomen heeft aan de beveiliging van de massabijeenkomst op 19 november 1999; dat aldus gezien de onderzoeksraad terecht kon oordelen dat de activiteiten die verzoeker als lid of zelfs als bestuurslid van de VZW DE BUHNE ontplooid heeft, diensten zijn die vallen onder het bepaalde in artikel 1, § 1, 5°, van de wet van 10 april 1990; dat de omstandigheid dat de onderzoeksraad bij zijn motivering aangaande het bewijs van het eerste feit verwijst naar de deelname door verzoeker, als bestuurder van de VZW, aan een voorbereidende vergadering met politie- en hulpdiensten, niet betekent dat hij die gebeurtenis als zodanig in het tuchtfact betrokken heeft; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.2.1. Overwegende dat het advies van de onderzoeksraad met betrekking tot het bewijs van het tweede tuchtfact vermeldt dat verzoeker "op 19 november 1999 en dit sedert 15 februari 1999 afwezig was om gezondheidsredenen, hetgeen inhoudt dat hij vrijgesteld was van

elke dienst inherent aan het beroep van rijkswachter"; dat het advies dat feit als een tuchtfact aanmerkt omdat verzoeker "ondanks zijn verlof om gezondheidsredenen diensten van toezicht en beveiliging uitoefende ten voordele van de VZW DE BUHNE" hetgeen een deloyaal gedrag aantoot;

Overwegende dat het advies niet uitdrukkelijk stelt dat verzoeker door deel te nemen aan het beveiligen van een massabijeenkomst het werk van een rijkswachter heeft gedaan; dat, voortgaande op het toentertijd van toepassing zijnde artikel 14 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, het werk van een rijkswachter ook betrekking heeft op een algemeen toezicht en de controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid; dat in die zin de stelling van de verwerende partij duidelijk is;

4.3.2.2. Overwegende dat de onderzoeksraad geenszins een onredelijk standpunt heeft ingenomen toen hij het uitvoeren van een bepaalde opdracht buiten dienstverband als deloyaal gedrag aanmerkte precies omdat verzoeker te ziek was om diezelfde opdrachten te vervullen binnen het raam van zijn ambtsuitoefening; dat de onderzoeksraad die opvatting ook duidelijk heeft verwoord; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.3. Overwegende dat verzoeker met het derde onderdeel van het middel duidelijk verwijst naar artikel 24/2, § 2, van de wet van 27 december 1973, naar luid waarvan een kennelijk onwettig bevel niet mag worden uitgevoerd;

Overwegende dat die bepaling verschijnt als een uitzondering op het eerste lid van artikel 24/2, § 2, dat aan de personeelsleden de verplichting oplegt om de gegeven bevelen correct uit te voeren en om zich

te gedragen naar de richtlijnen die in het belang van de dienst worden gegeven; dat het aan verzoeker toekomt om het bewijs te leveren van de kennelijke onwettigheid van het hem gegeven bevel, maar dat hij zulks niet doet; dat het trouwens opvalt dat verzoeker zich nu pas op de kennelijke onwettigheid van de instructie van 18 augustus 1997 beroept, terwijl hij in de sindsdien verlopen periode geen enkele stap heeft gezet om de wettigheid ervan in vraag te stellen of bij iemand aan te klagen; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.4. Overwegende dat uit de aan de Raad van State voorgelegde stukken niet kan opgemaakt worden dat de onderzoeksraad de feiten van 21-22 februari 1997 als een bijkomende tenlastelegging in de onderhavige zaak heeft betrokken; dat de omstandigheid dat de onderzoeksraad naar die feiten verwezen heeft, inzonderheid om het verleden van verzoeker te schetsen, niet betekent dat hij ze bij de tenlasteleggingen heeft gevoegd; dat die feiten ook niet in de derde tenlastelegging begrepen zijn, aangezien die tenlastelegging betrekking heeft op het niet naleven van de richtlijn die uitgevaardigd is als gevolg van de vaststellingen gedaan in februari 1997 en dus ook niet op die feiten zelf; dat voorts uit niets blijkt dat die feiten bij het formuleren van het strafvoorstel een rol hebben gespeeld aangezien de verwijzing naar antecedenten duidelijk betrekking heeft op de tuchtstraffen die verzoeker eerder heeft opgelopen en die op zijn tuchtblad waren ingeschreven; dat de verwijzing naar de "blijvende laakbare houding" in dat perspectief moet gezien worden en dus niet mag beperkt worden tot zijn activiteiten in een bewakingsonderneming; dat het vierde onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.5. Overwegende dat verzoeker het bewijs niet levert dat de feiten van 21-22 februari 1997 in de tenlastelegging zijn betrokken; dat de vraag naar het overschrijden van de verjaringstermijn te dien aanzien dan ook niet aan de orde is; dat het vijfde onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.6. Overwegende dat de verwerende partij er terecht op wijst dat verzoeker op 19 november 1999 feiten heeft gepleegd die op drie verschillende wijzen een inbreuk op de tucht vormen; dat het opsplitsen van de laakbare gedraging in verschillende kwalificaties niet als een schending van het beginsel non bis in idem kan worden gezien; dat trouwens -zoals de wet het voorschrijft- de drie tuchtinbreuken bij de formulering van het strafvoorstel uiteindelijk in hun samenhang bekeken zijn en dat zij aldus aanleiding hebben gegeven tot één strafvoorstel;

Overwegende, wat betreft de koppeling van de eenmalig gepleegde feiten aan de conclusie dat verzoeker blijkt geeft van voortdurend schuldig gedrag terwijl de feiten uit februari 1997 niet bij de zaak mogen betrokken worden, dat de onderzoeksraad die bedenking heeft gemaakt in het kader van de beoordeling van de ernst van de tuchtinbreuken; dat in dat kader het niet verboden is de tuchtaangelegenheid waarover een beslissing genomen wordt te plaatsen in het perspectief van feiten uit het verleden zonder dat aldus die feiten zelf bij de zaak betrokken worden; dat verzoeker niet kan betwisten dat hij in 1997 ervan verwittigd is dat de rijkswacht zijn optreden in de VZW DE BUHNE als laakbaar beschouwde; dat in die zin de Raad van State geen tegenstrijdigheid ontwaart tussen de eenmaligheid van de tuchtfeiten en de overweging dat de feiten "de uiting zijn van een voortdurende schuldige gedraging" ten aanzien van de ambtsplichten en de waardigheid van het ambt, waarnaar

de desbetreffende overweging ook verwijst; dat het zesde onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.3.7. Overwegende, wat het zevende en achtste onderdeel van het middel betreft, dat het antwoord van de verwerende partij, zoals hierboven samengevat, integraal wordt bijgevalLEN;

4.3.8. Overwegende dat de verwijzing, in het advies van de onderzoeksraad, naar de wijze van dienen van verzoeker die raad geenszins moet beletten voor de misdraging die in de tenlasteleggingen wordt omschreven een tuchtstraf op te leggen; dat trouwens de verwijzing naar die wijze van dienen in het advies van de onderzoeksraad blijkbaar alleen is vermeld om de uiteindelijke strafmaat te motiveren en geenszins om aan te tonen dat een ordemaatregel kon volstaan; dat het negende onderdeel van het middel niet ernstig is;

4.4. Overwegende dat het tweede middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 3, B, a), 1°, en van artikel 2, 3°, a), van de gecoördineerde wetten op de militaire pensioenen; dat hij betoogt dat artikel 24.19 van de wet van 27 december 1973 bepaalt dat de ambtshalve pensionering gebeurt overeenkomstig de wet op de militaire pensioenen, maar dat die wetgeving uitdrukkelijk bepaalt wanneer zij van toepassing is op de rijkswacht en dat zij dat niet doet in artikel 3, B, a), 1°, waar bepaald wordt dat de Koning militairen met meer dan twintig effectieve dienstjaren op pensioen kan stellen; dat naar zijn oordeel de verwerende partij een verkeerde toepassing gemaakt heeft van het genoemde artikel 3, B, a), 1°;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar nota met opmerkingen tegen inbrengt dat artikel 2 van de op 11 augustus 1923 gecoördineerde wetten op de militaire pensioenen, bepaalt welke categorieën recht hebben op een rustpensioen en dat overeenkomstig artikel 2, A, 3°, a), de "militairen beneden de rang van officier met inbegrip degenen van de gendarmerie, die twintig jaar werkelijke dienst hebben" daarin begrepen zijn zodat, wanneer artikel 3, B, a), 1°, van de wet bepaalt dat de Koning de bij littera a) van 3° van artikel 2 vermelde militairen met meer dan twintig jaar werkelijke dienst op pensioen kan stellen, die bepaling ook van toepassing is op de rijkswachters die tot dezelfde categorie behoren;

5.3. Overwegende dat verzoeker als rijkswachter door de Koning op pensioen is gesteld met toepassing van artikel 3, B, a), 1° van de gecoördineerde wetten op de militaire pensioenen; dat die bepaling verwijst naar artikel 2, A, 3°, a) van dezelfde wetten waar de leden van "de gendarmerie" uitdrukkelijk worden vermeld; dat het middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zesentwintig juni 2000 en een, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad,
wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.